

občnim strahu pred vojsko turški papirni denar v svoji ceni zlo vpada. Cesarski poslanik Leiningen je caru do 12. t. m. obrok za odgovor na pisanje našiga cesarja dal. Turk je skušal si z odlašanjem pomagati, in je posredništvo francoskega in angleškega poslanika ponujal, pa Leiningen ga je z overženjem vseh takih ovin-kov k očitnemu odgovoru naganjal. Kar se je po časopisih bralo, da hoče naš cesar od Turka neke okrajne poleg morja okoli Dubrovnika (Ragusa) v svojo oblast dobiti, ni res, le morskih pravic okoli teh turških bre-gov si austrijski cesar od Turka nikakor kratiti ne da. Med drugimi rečmi se nek tudi od Turka tirja, da bi car vse madžarske in poljske begune, ki so v letu 1849 v njegovo armado stopili, zapodil in iz Evrope odpravi-l, in da bi se zavoljo svojiga proti Austriji neprijatel-skega ravnanja v zadevah teh begunov v letih 1849 in 1851 v svojoročnim pisanju do našega cesarja zagovar-jal. V taki hudi zadregi je sultan nekiga Armenca Daut Oglji v Pariz pomoči iskat poslal. V Černogori sopet serdita vojska divjá. Znani Stratimirovič je tudi tam. Izdajstvo Belopavliškega serdara je Černogorcem v ve-liko škodo, ker ste dve nahii namreč Novačka in Mo-račka od njih popolnoma ločene, le če se turška armada predere, se zamorejo zjediniti. Omer paša velí, vse po-moriti in pokončati, pa slabo vreme in grozne nevihte napredovanje Turkov zlo ovirajo, tako so hudi nalívi Grahovsko polje v jezero popolnoma spremenili. Štirje tovarši junaškega Jankota, Grahovskega vojvoda, so v temni noči, o hudim viharji iz turškega vjetja na našo mejo pobegnili, in grozovite reči od turške divjačnosti in zlobe pripovedujejo. Po nar novejši novici v „Na-rodnih Novinah“ iz črnogorske granice so nek Černo-gorci Omer-pašata sopet dobro nabili. 8. dan t. m. je ukazal oddelku armade se čez „Hadži most“ preko Zete do Frutaka podati. Černogorci so se umaknili do sela Vitezoviče. Ponoči od 8. do 9. je Zeta tako narasla, da je turški most odnesla, in armada na desnem bregu se z uno na levem ni skleniti mogla. To zapazivši plane kakih 3000 mož iz Piperske, Moraške in Kučke nahie, ktere je Omer-paša že sebi podveržene in zveste menil, tak silovito na Turke, da so se ti vès prestrašeni v beg proti Spužu spustili in veliko zgubo imeli. Černogorci to zvediti, planejo na oddelek pri Frutaku in so ga sko-raj pokončali. Po spričbi svedoka je 500 Turkov vjetih, 400 mertvih, veliko konj, strelil in turško denarnico so si Černogorci nek zaplenili. Dva austrijska oficirja k Omer-pašatu poslana — zakaj, se ne vé — sta te dni čez Černogoro nazaj v Kotor prišla. Omer-paša ju je nek prav prijazno sprejel, in jima terdno vero dal, da se ne bo naše granice dotaknul, ker je le prišel nepo-kojne Černogorce strahovat. Želel je jim v dar podati dva arabska konja, enega našemu cesarju, drugega ge-neralu Mamula, pa oficirja sta mu odrekla ju vzeti, ker nista za take darove pooblastena bila. Pertožil se je jima tudi, da mu je prav neljubo slišati; da njegov ro-jak Stratimirovič Černogoreom pomaga. — Amerikanci si hočejo prijaznosti japonskega cesarja s silo pridobiti. Poslali so oborožene barke v tiste kraje, pa cesar jih bo tudi gorko sprejel. Vse japonske luke so za brambo pripravljene, po vsih bregovih topovi reže, po hribah vsaka noč gromade goré. En milijon soldatov Amerikance pričakuje. Japanci jim hočejo pokazati, da niso Kinezarji.

Klepec.

(Dalje.)

Ostane sama lepa Zlata,
Počasi zbira misli svoje;
Pogubo vidi zdaj gotovo,
Pogubo strašno, sramotljivo.

Na čelo stopi merzla sraga,
Kolena ji zatrepetajo,
Ko bi pošast pred njo zijala.
Na tla se verže, solze toči,
V nebesa hoče britko serce
V gorečih prošnjah izkipeji.
Al čuj pred durmi terdo hojo!
Čuvaja so koraki teški,
Ki plaši devo iz molitve.
I čuj, odspodej kak ostudno
Ponocnih gostov šum udarja!
Kameni grad se hrupa tresé.
Al ne gromijo že na kviško?
Na noge skoči plaha deva,
Ne pripusti ji strah moliti.
Drugam leti boječa misel,
Leti za taboj, o mladeneč!
Ki v daljnjej zemlji pač ne misliš,
Kak ti nevesto ropar jemlje.
In tudi otea, bratov išče,
Al so mertvi, al še živijo,
Al se pripravljajo na pomoč,
Ako jih sablja ni končala.
In tudi brezno z okna meri,
Ki se odpera spodej černo,
Prijazno ž njim zavezo dela:
Naposled bodi ti zavetje!
Al že se dolga noč nagiba,
Že je danica zgodnja vstala.
Vse tiho je okoli grada,
Le znotra divjji šum razsaja.
Al ni to tamkej zlato zarje,
Ki se po nebesu razlija?
Al ni škrijanec to, ki poje?
O da bi bil poročnik sladki
Pomoči bližnje, rešiteljne,
Ker že poteka čas poslednji.
Pa kaj! okolica je nema,
Le v gradu raste ropotanje,
Ter huje, gromneje bobneva,
Ker aga vstaja. Izza gore
Pogleda solnce rosno lice;
O deklica gorje ti sadaj!
Že huri divjji pod stopnicah —
Ne boj se zadnjega zavetja,
Smert ti je bolje od sramote —
Al stoj! pred gradom tromba poje.

Na noge Turci poskočili,
Orožje urno so zgrabili,
Se po zidovji razverstili.
Serdito leta Hasan-aga,
Tovaršem terdo ukazuje:
»O čujte me, tako vam Alah!
»Po bliskovo sukajte sablje,
»Secite glave psom kurskim,
»Ko seče poljsko travo kosec.
»Gorje mu, če bi kdo zanašal!
»Naj pomnijo na večne čase,
»Kadaj so Turku slast kalili.
(Dalje sledi).

Milodari za reveže pri sv. Trojici

Nekteri farmani iz Komenda

6 gold.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnji	
	23. februarja		21. februarja	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik pšenice domače	2	14	2	28
1 » » banaške	2	20	2	26
1 » » turšice	1	40	1	54
1 » » soršice	2	—	2	8
1 » » reži	—	—	1	58
1 » » ječmena	1	30	1	22
1 » » prosa	—	—	—	—
1 » » ajde	1	33	—	—
1 » » ovs	—	59	—	53

Natiskar in založnik Jožef Blaznik v Ljubljani.